Блідавий суморок затяг
Чужих кохань танок розмінний
Мій спомин спить у ланцюгах
Далеко десь від наших тіней

Та руки внизуються в пам'ять
Палючі як огненний біль
І Фенікса вже крила правлять
У спопеляючу купіль

Ланцюг протерсь помалу-малу
Схопився спомин і побіг
Чуй як глузує з нас зухвало
Я знову в тебе коло ніг